

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței Justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3 / 7829/2026 din data de 04/07.2026

Domnului Mario-Ovidiu OPREA,
Secretarul general al Senatului României

Biroul permanent al Senatului

L. 401, 9.7.2026

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/2342/18.05.2026, prin care ați solicitat Consiliului Superior al Magistraturii avizarea *Propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (b289/11.05.2026)*, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința Comisiei nr. 1 reunită – „Legislație și cooperare interinstituțională” din data de 02.07.2026.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, Comisia a reținut prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit căroră „*Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești.*” Această prevedere este identică cu vechea reglementare cuprinsă în art. 38 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sfera de cuprindere a sintagmei „*acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești*”, în funcție de care se poate determina obligația legală și constituțională a autorităților competente de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii, a fost circumscrisă de Curtea Constituțională în jurisprudența sa¹, reținând că aceasta se referă „*numai la actele normative care privesc în mod direct organizarea și funcționarea autorității judecătorești, precum modul de funcționare al instanțelor, cariera magistraților, drepturile și obligațiile acestora etc., pentru a nu se ajunge la denaturarea rolului Consiliului Superior al Magistraturii*”.

Având în vedere că propunerea legislativă nu privește activitatea autorității judecătorești, în sensul atribuit acestei sintagme de Curtea Constituțională, *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, precum și pentru modificarea și*

¹ A se vedea Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009 și Decizia nr. 63 din 8 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 27 februarie 2017.

completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă nu se încadrează în categoria actelor normative supuse avizării Consiliului Superior al Magistraturii.

În ceea ce privește exprimarea unui punct de vedere, Comisia a formulat următoarele aprecieri:

Consiliul Superior al Magistraturii a mai fost sesizat anterior de Senatul României cu *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil (b36/04.02.2026)*², având același inițiator, ce avea ca obiect modificarea și completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil în vederea clarificării și consolidării cadrului legal referitor la dreptul la acțiune pentru recuperarea creanțelor reprezentând pensia de întreținere datorată minorului.

Consiliul Superior al Magistraturii a transmis punctul său de vedere prin adresa nr. 3/2536 din 24.03.2026, arătând că, din perspectiva exigențelor de tehnică legislativă, proiectul ridică probleme de corelare și sistematizare. De asemenea, s-a arătat că formularea sintagmei „pe durata existenței obligației de întreținere datorate minorului” nu respectă pe deplin exigențele de claritate și previzibilitate ale normei. Totodată, s-a criticat faptul că, deși proiectul intervine punctual asupra prescripției dreptului material la acțiune, nu se operează corelări exprese cu regimul prescripției executării silite din Codul de procedură civilă și nu există dispoziții tranzitorii.

Deși prin noua inițiativă legislativă s-a încercat să se țină cont de observațiile formulate de Consiliul Superior al Magistraturii, nici aceasta nu poate fi adoptată în forma propusă, fiind susceptibilă de mai multe critici.

Referitor la fondul propunerii legislative, se observă că aceasta are ca obiect instituirea unor norme derogatorii de la regimul general al prescripției extinctive, referitoare la termenul de prescripție pentru dreptul material la acțiune având ca obiect obligația de întreținere datorată copilului, cursul prescripției și aplicarea în timp a legii.

Chiar dacă în jurisprudența Curții Constituționale se afirmă, în esență, marja legiuitorului de a configura termenele și momentele de început ale prescripției, iar protecția interesului superior al copilului poate justifica instituirea unor reguli speciale, se observă că modalitatea aleasă de inițiator pentru formularea propunerii ridică probleme de calitate a legii, sub aspectul clarității și predictibilității.

² Se propunea introducerea, la art. 2517, a unui nou alineat prin care se consacra imprescriptibilitatea dreptului la acțiune pentru creanțele reprezentând pensia de întreținere datorată minorului, pe durata existenței obligației de întreținere și introducerea la art. 2523 a unui alineat care clarifica faptul că pentru aceste creanțe prescripția nu începe să curgă pe durata existenței obligației de întreținere datorate minorului.

Pe de o parte, soluția propusă vizând durata termenului de prescripție se îndepărtează de principiile care guvernează instituția prescripției extinctive în cazul creanțelor civile și poate genera efecte semnificative asupra securității raporturilor juridice.

Potrivit concepției actuale a Codului civil, obligația de întreținere are caracter succesiv și periodic, fiecare prestație fiind supusă propriului regim de exigibilitate și prescripție. Soluția propusă modifică în mod substanțial această logică juridică, fără a rezulta din expunerea de motive existența unor disfuncționalități sistemice care să justifice o asemenea schimbare.

Pe de altă parte, nici soluția propusă pentru art. 2517¹ alin. (2) cu privire la cursul prescripției extinctive nu îndeplinește condițiile de calitate a legii, din perspectiva creării unui paralelism, interzis de art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificările și completările ulterioare.

Trebuie reținut, sub acest aspect, că potrivit art. 2532 pct. 2 din Codul civil, *„prescripția nu începe să curgă, iar, dacă a început să curgă, ea se suspendă... între părinți, tutore sau curator și cei lipsiți de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă ori între curatorii și cei pe care îi reprezintă, cât timp durează ocrotirea și socotelile nu au fost date și aprobate.”*

Astfel, termenul de prescripție extintivă este suspendat între ocrotitor și ocrotit atâta timp cât durează ocrotirea și socotelile nu au fost date și aprobate, acest caz de suspendare aplicându-se și în raporturile dintre părinte și minor ³.

De altfel, și art. 798 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă prevede suspendarea cursului prescripției dreptului de a obține executarea silită în cazurile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului de a obține obligarea pârâtului.

Mai mult, reglementarea astfel cum a fost propusă, în sensul instituirii unui termen de prescripție de 10 ani și eventual a suspendării prescripției pentru copilul major aflat în continuarea studiilor, poate conduce, în practică, la prelungirea considerabilă a perioadei în care pot fi formulate pretenții, cu afectarea principiului securității raporturilor juridice, apărând ca disproporționată în raport cu natura obligației de întreținere, care ar caracter succesiv și este destinată satisfacerii unor nevoi curente ale creditorului.

Reglementarea propusă este lipsită de claritate și ca urmare a folosirii unor termeni și expresii echivoci sau cu grad mare de generalitate, precum: „în condițiile legii”, „alt titlu executoriu, în condițiile legii”, „durata minorității creditorului”.

În altă ordine de idei, reglementarea propusă este criticabilă și în ceea ce privește textele propuse la art. III, referitoare la aplicarea în timp a legii civile.

³ A se vedea în acest sens practica instanțelor judecătorești, de exemplu sentința civilă nr. 10510.18.10.2024 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. 13834/197/2024.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței Justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Astfel, acestea sunt susceptibile de a afecta principiul constituțional al neretroactivității legii civile, fiind contrare regulii exprimate în cuprinsul art. 6 alin. (4) din Codul civil, *„potrivit căruia prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.”*

În același timp, formularea alin. (3) al aceluiași art. III este confuză, putând conduce la dificultăți de interpretare și aplicare.

În ceea ce privește forma propunerii legislative, intervenția normativă de completare contravine dispozițiilor art. 61 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificările și completările ulterioare⁴, în condițiile în care se propune introducerea unui articol vizând prescripția dreptului material la acțiune privind obligația de întreținere, conținând norme privind atât termenul de prescripție, cât și cursul acesteia, într-o secțiune în care este reglementat termenul prescripției extinctive (Cap. II al Titlului I din Cartea a VI-a a Codului civil), între art. 2.517 - Termenul general de 3 ani și art. 2.518 - Termenul de prescripție de 10 ani. Cazuri.

Pe de o parte, termenul de prescripție pentru obligația de întreținere ar trebui prevăzut în capitolul II, iar pe de altă parte dispozițiile referitoare la cursul prescripției extinctive ar trebui prezentate în capitolul III al aceluiași titlu.

Pe baza considerentelor anterior expuse, Comisia a apreciat că *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă* nu poate fi adoptată în forma propusă.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii,
Judecător Andreea ~~Simona~~ **UZLĂU**

⁴ „Prevederile modificate sau care completează actul normativ trebuie să se integreze armonios în actul supus modificării ori completării, asigurându-se unitatea de stil și de terminologie, precum și succesiunea normală a articolelor.”

